

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389101040/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

maa D: hellere udbryde: »det er Esau heel og holden!« Og skulde jeg da sluttelig ikke altid være efter dit Sind; skulde min Pegasus stundom løbe for stærkt, stundom gjøre sig stædig; saa tag i gunstig Betragtning, at den ikke er tilreden af nogen Kunstberider; men har bestandig sine egne Nykker, som det hverken for Dig eller mig vil være muligt at pille ud. Sid op, Højtærede! riid med mig ind ad Ansbjerg Port, og lad os see, hvad Eventyr – kort eller langt, troeligt eller utroeligt – vi der monne opleve!

Jeg hører sjelden det Ord »Herregaard«, uden at tænke paa Spøgeser. Disse ærværdige Levninger fra Oldtiden, fordum beboede af mandhaftige Riddere og høviske Fruer, hvilke vi ere vante til at forestille os strænge og alvorlige, stive i Klæder, stive i Væsen, stive i Sind, hårde og barske selv i Kjerlighed; disse favntykkede Mure, disse lange, snævre og mørke Gange, disse hvalvede Kjældere synes os ret indbydende for Midnattens Aander; de aabne, vide Kammer ret bekvemme for hine luftige Væsner, der hellere gaae igjennem Skorstenen, end gjennem Døren. Jeg troer virkelig heller ikke, at der findes nogen gammel Herregaard uden saadant natligt Pusierie; uden i det mindste eet skummelt Værelse, en Hjørnestue, et Taarnkammer, hvor det ikke er ganske rigtigt, og hvor Man ikke gjerne sover alene.

Det glæder mig oprigtigt, at Ansbjerg i denne Henseende er hgesaa complet en Herregaard, som nogen anden i Landet; og haaber jeg snart at opleve den Nat, da jeg kan opvarte Læseren med en ægte phantasmagorisk Forestilling; men Alt til sin Tid! og derfor vil jeg nu i Historien gaae frem med chronologisk Orden.

Da de tvende Ryttere vare komne indenfor Ladegaardsporten, drejede de – Skytten som Vejviser foran – om til Stalddøren, afsadledte her hver sin Hest, og gik derfra op igjennem den Lindealleen, der ledte til Borggaarden. Denne bestod af trende Fløje: Hovedbygningen til Venstre, tvende Stokværk høj, havde en Qvist, som nød Prædicat af *Taarn*; maaskee fordi Man syntes, at intet ægte Herresæde burde mangle et Saadant; og et Navn er – som Man veed – ofte nok til at forneje Folk. Saaledes har jeg hørt, at et Værelse, hvori var en Bogreol med en Stiees tyktbestøvede Bøger, et Skab med Flasker og Glas, et Bord med Skrivertøj, og en blødrudstoppet Lænestol, er kaldet et *Studerekammer*. Saaledes har jeg seet en Samling af et Par hundrede forknyttede Trær, som heed *Skoven*, og en Karudsdam, der heed *Soen*. I samme Betydning kaldes et Klædeskab Garderobe, et Par

Bøndergaarde og en halv Snees Huse et Gods, og Tiendtageren paa disses Marker Forvalter eller Inspecteur. – Den midterste Fløj, ogsaa reglhængt, men kun af eet Stokværk, var bestemt for det talrige Tyende, ligesaa Ridefogden til Hundedrengen. Den højre var Forpagterens Bolig. I Krogen mellem begge stod Træhesten; i den Tid ligesaa uundværlig paa en Herregaard, som det adelige Vaaben over Hoveddøren.

I det Øjeblik, da Skytten aabnede Stakitporten ind til Borggaarden, aabnedes et Vindue i nederste Stokværk af Herskabets Fløj, og et Bryststykke kom tilsyne, hvilket jeg troer at burde beskrive, for at lede de Læsere, der have seet lignende afmalede, til rimelige Gissninger over Tiden for nærværende Begivenheder. Den naadige Herre, hvis svære Corpus fyldte Bredden af det store Vindue, var iført en mørkegrøn Fløjels Jakke med een Rad Knapper, der sluttede tæt om Halsen, store Opslag og store Lomme knapper; en kulsort Paryk – ikke af de grundmurede, men af dem med een Bukkel eller Valk trindt neden om – skjulte ganske hans Haar. Den Deel af hans Paaklædning, der var at see, bestod følgelig kun af tvende simple Stykker; men da hele Personen siden kommer tilsyne, vil jeg, for at undgaae Gjentagelse, ligesaagodt strax nævne de øvrige tre Dele af hans Dragt, som vare: ovenpaa Parykken en tætsluttende grøn Fløjels Kasket med langt udstaaende Skygge, ganske liig hine sorte Kabudser, som Præster og siden Degne endnu i Mands Minde have baaret; Benene vare bedækkede af et Par lange, vide, besporede Støvler, og sorte Beenklæder af den Slags, som enkelte gamle Bønder endnu i vor Tid have brugt, under Navn af Rullebuxer, fuldendte den synlige Deel af Paaklædningen. »Niels Skytte!» raabte Herren. Den Tiltalte viste sin Medfølger den Dør, han skulde søge, og traadte derpaa, med sin lille, graa, trekanede Hat i Haanden, hen under Vinduet, hvor den ærlige og velbyrdige Mand ordentligviis gav Audients til Domestiquerne og Godsets Bønder, baade i Vaadt og Tørt. Skytten maatte her underkaste sig det samme Ceremoniel, som alle Andre, hvorvel et mindre tvungent Forhold fandt Sted mellem Herre og Tjener paa Jagten; thi saalænge denne varede, suspenderedes Etiquettens strænge Lov. »Hvem var den?» begyndte Hun, idet han med Hovedet gav et Sidenik mod den Kant, hvor den Fremmede gik. »Den ny Skriverdreng, naadig Herre!» lod Svaret. »Ikke Andet! jeg tænkte det havde været Nogen. Hvad har Du der?» spurgte Herren igjen, nikkende til